

Hart van klei

Auteur: Mariken Jongman

De bel is net gegaan. Sjoerd wurmt zijn rugzak om loopt achter Anna aan, door de gang van de school. Anna is ontzettend leuk, ook van achteren: haar rug, haar haar, haar kleren, haar oren, alles is leuk.

Was ze maar wat stommer, denkt Sjoerd. Dan hoefde ik niet steeds naar haar te kijken.

Hij loopt het plein op. Het is vrijdag en dat is erg, want nu ziet hij Anna twee dagen niet. Mama staat al naar hem te zwaaien bij het hek. Jammer. Anders had was hij zeker-weten achter Anna aan gerend. Dan had hij haar op haar rug getikt, en gezegd: *Ik vind jou leuk. En lief.* En daarna...

Ach, welnee. Sjoerd schopt een steentje weg, terwijl hij richting het hek loopt. Dat had hij helemaal niet gedaan. Dat is veel te eng.

'Ik heb klei voor je gekocht', zegt mama als ze thuis zijn. 'Dan kun je vanmiddag weer verder.'

Kleien is Sjoerds nieuwe hobby. Hij heeft afgelopen week een vogel gemaakt, een hondje en twee poppetjes.

'Ik weet wat!' zegt Sjoerd ineens.

'Wat dan?' vraagt mama.

'Eh... niks', antwoordt Sjoerd. 'Gewoon, iets wat ik ga maken.' Mama hoeft niet alles te weten.

Na het eten gaat hij meteen aan de slag en een half uur later heeft hij een prachtig hartje gemaakt. Hij kerft er twee mooie letters in: A aan de ene kant, en S aan de andere.

Sjoerd glimlacht. Als Anna dít ziet, dan... Zijn eigen hart vanbinnen begint sneller te kloppen bij de gedachte.

De volgende ochtend, staat Sjoerd heel vroeg op om te kijken of het hartje droog is. En nog voor het ontbijt loopt hij met het ingepakte hartje naar Anna's huis. Voorzichtig duwt hij het pakje door de klep van de brievenbus.

Ziezo. Sjoerd haalt diep adem. Nu naar huis en afwachten maar. Hoe zal ze reageren?

Maar hij hoort niks. Zaterdag niet en zondag ook niet.

Maandag op school doet Anna alsof alles gewoon is. Alsof er niks belangrijks is gebeurd.

Wat nu? Misschien heeft ze het niet gevonden, denkt Sjoerd. Misschien ligt het nog ergens in een hoekje van de gang.

Misschien heeft iemand het per ongeluk kapot getrapt. Of... expres.

De hele dag heeft Sjoerd kramp in zijn buik. Waarom zegt ze niks? Waarom zegt ze niet: dank je wel Sjoerd, je bent de leukste jongen van de wereld?

Misschien... vond ze het stom. Sjoerds hoofd begint te gloeien bij de gedachte, en zijn buik voelt alsof er vorken in prikken.

Als de school uit gaat, schijnt de zon, maar Sjoerd kan wel huilen. Wat nu? Hij kan zo toch niet naar huis? Hij móét het weten, ook al gaat ze vast iets niet-leuks zeggen. Alles beter dan dit.

Hij ziet haar lopen, naar de fietsenstalling. Eigenlijk is ze best stom, denkt hij. Rug, haar, oren, kleren, alles is best wel stom.

Sjoerd gaat naar haar toe en tikt op haar rug.

'Hoi, Sjoerd', zegt ze. 'Wat is er?'

In één tel stroomt alle hitte van de zon naar Sjoerds hoofd. 'Eh... Wat... wat vond je van het hartje?'

Anna kijkt hem verbaasd aan. 'Was dat van jou? Mijn zus Arienne wist zéker dat het voor haar was, van Sven, uit haar klas.'

'O', zegt Sjoerd. Verder weet hij niks te zeggen.

'Ik vind het lief, hoor', zegt Anna dan. 'Niet zo van: verliefd of zo, maar we kunnen wel een keer spelen, toch?'

Sjoerd knikt hard. Dan ziet hij mama staan.

'Doei', zegt hij, en rent naar het hek, met een lach zo breed dat-ie bijna uit zijn wangen springt.